

РЕШЕНИЕ

№ 195

София, 12 февруари 2018 година

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, в съдебно заседание на седемнадесети ноември две хиляди и седемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КРАСИМИР ХАРАЛАМПИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: МАЯ ЦОНЕВА

МИЛЕНА ПАНЕВА

при участието на секретаря Илияна Петкова
и в присъствието на прокурора Атанас Гебрев
изслуша докладваното от председателя Красимир Харалампиев
н.д № 999/2017год.

Производството е образувано по протест на прокурор от Апелативна специализирана прокуратура срещу присъда № 4 от 07.07.2017год. по постановена по внохд № 275/2016год. по описа на Апелативния специализиран съд с оплаквания за незаконосъобразност; за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и за явна несправедливост - касационни основания по чл. 348 ал.1, т.т.1, 2 и 3 от НПК.

В протеста и в последващото му допълнение се твърди, че в хода на проведеното въззивно съдебно следствие съдът неоснователно не е уважил направени от прокуратурата искания за допълване на доказателствения материал, с което е ограничил правата ѝ като страна в наказателния процес. На следващо място се прави оплакване, че въззивната инстанция е допуснала съществени нарушения в дейността си по оценка и анализ на доказателствената съвкупност и за непълен, едностранчив и превратен анализ и оценка на доказателствата, което е довело до неправилно изградено вътрешно убеждение на съдебния състав за липсата на доказателствена основа, която по несъмнен начин да сочи за съпричастността на подсъдимите Й. И. Й. и И. Й. С. в деянието предмет на обвинението срещу тях по чл. 116, ал. 1, т. 6 и т. 9, във вр. чл. 115, във вр. чл. 19, ал. 1, във вр. чл. 20, ал. 2 от НК-за С. и по чл. 116, ал. 1, т. 6 и т. 9, във вр. чл. 115, във вр. чл. 19, ал. 1, във вр. чл. 20, ал. 4 от НК-за Й., за което двамата са оправдани.

Предмет на протеста е и присъдата в частта, с която е потвърдена протестираната първоинстанционна присъда постановена от Специализирания наказателен съд, с която подсъдимите Й. И. Й., И. Й. С., М. А., В. К. С. и А. Б. Й. са признати за невинни и оправдани по обвинението по чл. 321, ал. 3, пр. 1,2 и 3, т.1, във вр. ал. 1, пр. 1 и 2/по отношение на Й./ и по чл. 321, ал. 3, пр. 1, 2 и 3, т. 2, във вр. ал. 2-за останалите подсъдими, както и по оправдаването на Й. и С. по квалифицирания признак по т. 10 на чл. 116, ал. 1 от НК.

Съдържашото се в протеста искане е за отмяна на атакуваната въззивна присъда и връщане на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на същия съд.

В допълнението към касационния протест се развиват подробни доводи към първоначално изложените основания по чл. 348, ал. 1, т.т. 2 и 3 от НПК и се сочи кои доказателствени източници, от съществено значение за разкриване на обективната истина, в нарушение на процесуалните правила, съдът е игнорирал и не е съпоставил с останалите доказателства, което го е довело до неправилни и незаконосъобразни изводи за недоказано авторство на подсъдимите Й. и С. по обвинението по чл. 321, ал. 3, пр. 1, пр. 2 и пр. 3, т. 1, във вр. ал. 1, пр. 1 и пр. 2 от НК-за Й.; по чл. 321, ал. 3, пр. 1, пр. 2 и пр. 3, т. 2, във вр. ал. 2 от НК-за С., А., С. и Й.; по чл. 116, ал. 1, т. 6 и т. 9, във вр. чл. 115, във вр. чл. 18, ал. 1, във вр. чл. 20, ал. 2 от НК-за С. и по чл. 116, ал. 1, т. 6 и т. 9, във вр. чл. 115, във вр. чл. 18, ал. 1, във вр. чл. 20, ал. 4 от НК -за подс. Й..

На основание чл. 351, ал. 4 от НПК срещу касационния протест е постъпило писмено възражение от защитника на подсъдимия И. С., в което се излагат аргументи в подкрепа на поддържаната теза, че протестът е неоснователен и следва да се остави без уважение, тъй като постановеният съдебен акт е правилен и законосъобразен.

Подсъдимият Й. И. Й. не се явява, нередовно призован. За него се явява адв. И. В., редовно упълномощен.

Редовно призован, подсъдимият М. А. не се явява и не изпраща процесуален представител.

Не се явява и редовно призованият, без да сочи уважителни причини, подсъдим А. Б. Й.. Явява се неговият защитник-адв. И. Й..

Подсъдимият И. Й. С. се явява лично и с адв. Д. Л., а подсъдимият В. К. С.-със защитника си адв. И. П..

Протестът се поддържа пред Върховния касационен съд от представителя на Прокуратурата по основанията и доводите изложени в него.

В пледоариите явилите се защитници на подсъдимите изразяват несъгласие с изложените доводи на прокурора по подадения протест, който те считат за неоснователен и правят искане обжалваната присъда като правилна и законосъобразна да бъде оставена в сила.

Позовавайки се на чл. 347, ал. 2 от НПК, адв. В. прави искане по отношение на подс. Й., присъдата да бъде отменена и наказателното производство срещу него прекратено, поради опорочена процедура при предаването на подзащитния му от гръцките на българските власти по молбата от българските органи за реализиране наказателната отговорност на Й., тъй като не е спазен редът и формата при документалното оформяне на екстрадицията от гръцка страна и не е изразено изрично съгласие от нея като предаваща страна за водене на настоящото наказателно производство/ чл. 61, ал. 2 и чл. 62 ЗЕЕЗА/.

За да се произнесе, Върховният касационен съд съобрази следното:

На 16.05.2016год. по нохд № 828/2014год. на Специализирания наказателен съд е постановена присъда, с която:

Подсъдимият Й. И. Й. е признат за невиновен в това, че на неустановена дата в началото на 2003г. в [населено място] и страната е образувал и от тогава до 31.05.2010г. в [населено място] и страната е ръководил организирана престъпна група с участници И. Й. С., В. К. С., А. Б. Й., М. А., Р. И. К.(участник до 19.06.2009 г., когато е обявен за ОДИ с телеграма № 29211 на ГДНП, бюлетин № 134/13г. на СДВР), А. М. П.(участник до убийството му на 01.09.04г.) и Б. К. А.(участник до смъртта му на 29.11.03г.), като групата е въоръжена и създадена с користна цел и с цел извършване на престъпления по чл.115 и по чл.142 НК, поради което и на основание чл.304 НПК е оправдан по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.321, ал.3, пр.1, пр.2 и пр.3, т.1, вр. ал.1, пр.1 и пр.2 от НК.

Подсъдимият Й. И. Й. е признат за виновен в това, че на 12.06.2003г., около 10.30ч., в [населено място], на кръстовището на [улица]и [улица], в съучастие като помагач с И. Й. С./извършител/, е направил опит предумишлено да умъртви другото – К. С. К. по начин и със средства особено опасни за живота на мнозина, като опитът е довършен, но не са настъпили предвидените в закона и искани от дееца общественоопасни последици, поради което и на основание чл.116, ал.1, т.6, пр.1 и т.9, вр. чл.115, вр. чл.18, ал.1, вр. чл.20, ал.4 и чл.54 НК е осъден на седемнадесет години лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален „Строг” режим в затвор, като Й. е признат за невинен да е извършил престъплението в изпълнение на решение на организирана престъпна група, поради което и на основание чл.304 НПК е оправдан по квалифицирания признак по т. 10 на чл.116, ал.1 НК.

На основание чл.59, ал.1 НК съдът е приспаднал от определеното наказание времето, през което подсъдимият Й. Й. е бил задържан по делото, считано от 11.02.14г. до 21.02.14г.

Подсъдимият И. Й. С. е признат за невинен в това, че за времето от неустановена дата в началото на 2003г. до 31.05.2010г. в [населено място] и страната е участвал в организирана престъпна група, образувана и ръководена от Й. И. Й. и с участници В. К. С., А. Б. Й., М. А., Р. И. К.(участник до 19.06.2009 г., когато е обявен за О. с телеграма № 29211 на ГДНП, бюлетин № 134/13г. на СДВР), А. М. П.(участник до убийството му на 01.09.04г.) и Б. К. А.(участник до смъртта му на 29.11.03г.), като групата е въоръжена и създадена с користна цел и с цел извършване на престъпления по чл.115 и по чл.142 НК, поради което и на основание чл.304 НПК е оправдан по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.321, ал.3, пр.1, пр.2 и пр.3, т.2, вр. ал. 2 НК.

Подсъдимият И. Й. С. е признат за виновен в това, че на 12.06.2003г., около 10.30 ч., в [населено място], на кръстовището на [улица]и [улица], като извършител и в съучастие с Й. И. Й.-помагач, е направил опит предумишлено да умъртви другото – К. С. К. по начин и със средства особено опасни за живота на мнозина, като опитът е довършен, но не са настъпили предвидените в закона и искани от дееца общественоопасни последици, поради което и на основание чл.116, ал.1, т.6, пр.1 и т.9, вр.чл.115, вр.чл.18, ал.1, вр. чл.20,ал.2 и чл. 54 НК е осъден на седемнадесет години лишаване от свобода, като е признат за невинен да е извършил престъплението в изпълнение на решение на организирана престъпна група, поради което и на основание чл.304 НПК е оправдан по квалифицирания признак по т.10 на чл.116, ал.1 НК.

Подсъдимият И. Й. С. е признат за виновен в това, че на 06.11.2013г., до 08.30ч. в [населено място], [улица], № 5а е държал радиосредство - фабрично произведен заглушител на сигналите на GSM операторите, работещи на територията на Република България, което излъчва в етера, без да има писмено разрешение за това, поради което и на основание чл.348, б. „а“, пр.2 и чл.54 НК е осъден на осем месеца лишаване от свобода и триста лева глоба.

На основание чл.23, ал.1 НК съдът е определил на И. Й. С. едно общо, най-тежко наказание в размер на седемнадесет години лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначален „Строг” режим в затвор, като на основание чл.23, ал.3 НК е присъединил към определеното общо наказание и наказанието „Глоба” в размер на 300 /триста/ лева.

На основание чл.59, ал.1 НК от определеното общо наказание „лишаване от свобода” съдът е приспаднал времето, през което И. Й. С. е бил задържан по делото, считано от 06.11.13г. до 01.08.14г.

Подсъдимите В. К. С., М. А. и А. Б. Й. са признати за невиновни за това, че за времето от неустановена дата в началото на 2003г. до 31.05.2010г. в [населено място] и страната са участвали в организирана престъпна група, образувана и ръководена от Й. И. Й. и с участници И. Й. С., Р. И. К.(участник до 19.06.2009 г., когато е обявен за ОДИ с телеграма № 29211 на ГДНП, бюлетин № 134/13г. на СДВР), А. М. П.(участник до убийството му на 01.09.04г.) и Б. К. А.(участник до смъртта му на 29.11.03г.), като групата е въоръжена и създадена с користна цел и с цел извършване на престъпления по чл.115 и по чл.142 НК, поради което и на основание чл.304 НПК са оправдани по повдигнатото им обвинение за извършено престъпление по чл.321, ал.3, пр.1, пр.2 и пр.3, т.2, вр.ал. 2 НК.

Подсъдимият М. А. е признат за виновен в това, че до 09.50 ч. на 06.11.2013г. в [населено място],[жк], [жилищен адрес] е държал огнестрелно оръжие – един брой пистолет „марка“, модел /модел/, калибър /номер/мм, с фабричен № М., преработен в боен пистолет чрез подмяна на цевта му с бойна (нарезна) цев, кал. /номер/мм, ведно с един брой шумозаглушител и боеприпаси за огнестрелни оръжия – тридесет и пет броя патрони – малокалибрени с периферно възпламеняване, кал.5.6 мм, без да има за това надлежно разрешение съгл. чл.50 ал.2 ЗОБВВПИ, поради което и на основание чл.339 ал.1, вр.чл.54 НК му е наложено наказание от две години лишаване от свобода, изтърпяването на което на основание чл.66, ал.1 НК е отложено за срок от четири години от влизане на присъдата в законна сила.

На основание чл.59, ал.1 НК от определеното на М. А. наказание лишаване от свобода е приспаданото времето, през което той е бил задържан по делото, считано от 06.11.13г. до 24.09.14г.

На основание чл.53, ал.2, б.“а“ НК съдът е отнел в полза на Държавата следните вещи, явяващи се предмет на престъпленията по чл.339, ал.1 и чл.348, б.“а“ пр.2 НК, притежанието на които вещи е забранено от закона, а именно: 1 брой пистолет „марка“ модел /модел/, калибър /номер/мм,с фабричен № /номер/, преработен в боен пистолет чрез подмяна на цевта с бойна (нарезна) цев, кал. /номер/мм, ведно с един брой шумозаглушител, 35 броя малокалибрени патрони с периферно възпламеняване, кал.5.6 мм; 1 брой фабрично произведен глушител на сигналите на GSM операторите и 31 бр. патрони.

Съдът се е произнесъл и разпоредил по веществените доказателства и на основание чл.189, ал.3 от НПК е възложил в тежест на Й. И. Й., М. А. и И. Й. С., съразмерно за всеки един от тях, да заплатят в полза на държавата направените по делото разноски.

Присъдата е протестирана с искане осъждането на Й., С., А., С. и Й. по предявеното обвинение по чл. 321 НК и на Й. и С. по квалифицирания признак по т. 10 на чл. 116 НК, с увеличаване размера на определените на последните двама наказания.

Присъдата е обжалвана и от защитниците на подсъдимите А., Й. и С., които във въззивните жалби и допълненията към тях са изложили доводи в подкрепа на исканията си за отмяна на първоинстанционната присъда в осъдителната ѝ част като неправилна, необоснована и незаконосъобразна, а по отношение на протеста са взели отношение, че той е неоснователен и като такъв следва да се остави без уважение.

С протестираната присъда на основание чл. 336, ал. 1, т. 3, във вр. чл. 334, т. 2 от НПК Апелативният специализиран съд е отменил обжалваната пред него присъда и е постановил нова, с която е признал подсъдимите Й. И. Й. и И. Й. С. за невиновни в това, че на 12.06.2003г., около 10.30ч., в [населено място] на кръстовището на [улица]и [улица], в съучастие-Й. като помагач, а С. като извършител са направили опит предумишлено да умъртвят другиго – К. С. К. по начин и със средства особено опасни за живота на мнозина, поради което и на основание чл. 304 от НПК са оправдани по възведените им обвинения по чл.116, ал.1, т.6, пр.1 и т.9, вр. чл.115, вр. чл.18, ал.1, вр. чл.20, ал.4 НК-за Й. и по чл.116, ал.1, т.6, пр.1 и т.9, вр. чл.115, вр. чл.18, ал.1, вр. чл.20, ал. 2 НК-за С..

Съдът е отменил присъдата на СНС, в частта по приложението на чл. 23, ал. 1 от НК спрямо подсъдимия И. С., както и на определеното място за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода” и я изменил, като му определил първоначален „Общ” режим за изтърпяване на наказанието.

Първоинстанционната присъда е коригирана и в частта по присъдените в тежест на подсъдимите Й. Й. и И. С. на деловодни разноси.

В останалата част първоинстанционната присъда е потвърдена.

Пред настоящата инстанция основното възражения на прокуратурата е свързано с твърдението за избирателен подход и едностранен прочит на събрания значителен по обем писмен и гласен доказателствен материал, което е станало причина обективната истина да не бъде разкрита, а материалният закон да бъде приложен неправилно при направените от въззивната инстанция изводи за недоказаност на предявените срещу подсъдимите обвинения.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакуваната присъда в пределите по чл.347 от НПК, намира касационния протест за неоснователен.

Видно от протоколите на съдебните заседания АСНС е провел съдебно следствие и е допълнил доказателствената съвкупност, като е уважил направените искания в тази насока, както на подсъдимите и техните защитници, така и на прокурора.

С определение от 16.12.2016год., постановено на основание чл. 327 от НПК по внохд № 275/2016год. на АСНС, съдебният състав е отчел необходимост от допълване на доказателствената съвкупност чрез провеждане на разпит на свидетеля Ц. А. Д.; изискал е справка от ГД „НП” за изясняване на обстоятелството - през периода 2002-12.06.2003 год. колко мотоциклета/с посочена в определението окраска/ е имало регистрирани в столицата и страната, като е назначена и комплексна експертиза с поставена задача за изясняване на обстоятелства, пряко свързани с прострелването на пострадалия.

В проведеното на 20.01.2017год. съдебно заседание, в присъствието и на прокурор Е.Г., съдът е изслушал заключението на назначената от него комплексна експертиза, провел е разпит на свидетеля Ц. Д. и е докладвал получената справка от ГД”НП”, с която е получен отговор, че исканата информация за регистрираните в страната и столицата по цвetoва гама мотоциклети не може да бъде предоставена, тъй като такава регистрация е внедрена в експлоатация в началото на м. декември 2003год.

Съдебното следствие провеждано от въззивния съд продължило и на следващи дати, като приключило на 07.07.2017год., когато била обявена и въззивната присъда.

В хода на следствието съдът е събрал значителен по обем писмен материал и гласни доказателства, относими към установяване на обстоятелства към предмета по чл. 102 от НПК, като не е ограничил възможността на защитниците на подсъдимите и на прокурора да правят нови искания и да участват в тази съдебна дейност, от което право страните пълноценно са се ползвали.

Неоснователен е и изложеният в протеста довод, че първоинстанционният съд е допуснал съществено процесуално нарушение като е провел разпита на свидетеля Н. Г. по реда на чл. 141, ал. 4 от НПК, тъй като той не е бил свидетел с тайна самоличност или по отношение на него да е била взета мярка за защита по Закона за защита на лица, застрашени във връзка с наказателно производство, като въззивната инстанция не е отстранила нарушението, а го е повторила с отказа си да уважи искането за повторен разпит на Г..

От протокола на проведеното на 21.11.2014год. от СНС съдебно заседание е видно заявлението на явилия се прокурор, че този свидетел е осигурен от Националното бюро за защита/НБЗ/ при Главния прокурор и се намира на защитено място в съдебната сграда.

Тук е мястото да се отбележи, че целта на ЗЗЛЗНП е да подпомага борбата с тежките умишлени престъпления и с организираната престъпност, като осигурява безопасността на лицата, чиито показания, обяснения или информация са от съществено значение за наказателното производство. Включването на лица в Програмата, за защита на застрашените лица по определената в закона процедура и вземане на съответните защитни мерки осигуряват специална защита от страна на държавата на застрашените във връзка с наказателно производство лица и докато са налице основанията за изпълнение на Програмата мерките по нея, съобразно чл. 5, ал.2 от Закона, са задължителни за всички държавни органи и длъжностни лица.

Ето защо, след като съдът обявил получено от НБЗ писмо, че Г. е включен в програма за защита на свидетели и по отношение на него е взета мярка за защита по чл. 6, ал.1, т.4 от ЗЗЛЗНП, законосъобразно е провел разпита му по реда на чл. 141, ал. 4, във вр. ал. 1-3 от НПК, като без значение е дали мярката за защита на свидетеля е взета по същото или по друго наказателно производство, което е изводимо при граматическото тълкуване на чл. 1 от Закона:..."специална защита от страна на държавата на лица, застрашени във връзка с **наказателно** производство...", а не на - конкретното наказателното производство.

В протеста се излага довод за липса на процесуална активност от въззивния състав за разкриване на обективната истина при разпита на свидетеля В., като не му е дал възможност да изложи наблюденията си за характера на взаимоотношенията между подсъдимите Й. и С., поради което са останали неизяснени факти относно ролята им в престъпното сдружение. В тази връзка се сочат и действията на въззивния съд, който не е уважил искането на прокурора от 07.07.2017год. за провеждане на очна ставка между подсъдимия С. и свид. В..

От съдебния протокол от същата дата е видно, че воденият от прокурора Й. Й. В. е бил допуснат и разпитан от съда в качеството на свидетел, като на повече от петнадесет страници е разказал възприети от него факти и обстоятелства, свързани с предмета на делото, поради което доводът за липса на процесуална активност от страна на съда за разкриване на обективната истина по делото не отговаря на действителността.

На следващо място, очната ставка като възможност е процесуално действие, предвидено в чл. 143, ал. 1 от НПК и за да се проведе е необходимо да съществуват противоречия, констатирани в обясненията на обвиняемия /подсъдимия/ и свидетелските показания. В конкретния случай, при установяване на фактическите обстоятелства, според съдържанието на показанията на свидетеля В. и обясненията на подсъдимия С. /дали В. е изпращал есемеси до С. със заплашителен характер във връзка с това, че съпругата на В. е отишла да живее при него/ съдът не е имал основание да ги постави в очна ставка, тъй като съществени противоречия между тях по този факт не е установил.

Пред въззивната инстанция прокурорът е направил искане съдът да изиска справка от ГДИН на коя дата свидетелят Х. Х. е освободен от ТПО „Кремиковци”, след изтърпяване на наказание лишаване от свобода, без да конкретизира в каква връзка прави това искане и поради това то не е уважено, като неотнормено към предмета на доказване.

Доводът, че съдът е ограничил представителя на обвинението като не му е предоставил достатъчно време да осмисли и систематизира новосъбраните в последното проведено съдебно заседание доказателства, не сочи за допуснато съществено процесуално нарушение. Това е така, защото от съдебните протоколи се установява активното участие на прокурора в изпълнение на функциите му като държавен обвинител в проведеното от въззивната инстанция съдебно следствие, при което е могъл да формира вътрешното си убеждение и да поддържа обвинението, което фактически е и сторил, видно от неговата обвинителна реч.

Приетите за установени фактически положения и изводите от тях за невинност на подсъдимите Й. И. Й., И. Й. С., В. К. С., М. А. и А. Б. Й. да са участвали в престъплението, предмет на обвинението по чл. 321 от НК, се основават на направената от първоинстанционния съд комплексна и обективна оценка на събрания доказателствен материал, която въззивната инстанция е възприела изцяло, след като е извършила надлежната проверка на протестираната присъда в тази ѝ част и е изложила пространни съображения защо не приема доводите изложени в подкрепа на въззивния протест.

На базата на събраните и проверени доказателствени източници, анализирани поотделно и съпоставени помежду си, двете решаващи по фактите съдебни инстанции са направили извода, че те не са достатъчни, за да се приеме по несъмнен начин, през инкриминирания с обвинителния акт период от време, съпричастността на подсъдимия Й., като организатор и ръководител на организирана престъпна група /с квалифициращите признаци на престъплението/, както и участието в нея на останалите подсъдими-С., С., А. и Й..

На следващо място, АСНС не е допуснал процесуално нарушение в дейността си по събиране на доказателства с отказа да събере определени, поискани от обвинението доказателства. Разпоредбата на чл. 107, ал. 2 и 3 от НПК задължава съда да събира доказателства по искане на страните, а също така да събира и проверява доказателства, както в подкрепа на обвинителната теза, така и оневиняващи подсъдимия. С постановения отказ да събере определени, поискани от представителя на обвинението доказателства, не са нарушени правилата на цитирания текст, тъй като право на решаващите съдилища е да преценят относимостта на дадено доказателство към предмета на доказване.

От мотивите на протестираната присъда е видно, че АСНС е отговорил на всички доводи, релевиращи от страните, включително и тези касаещи интерпретацията на доказателствата, дадена от първия съд. В рамките на оценъчната си дейност той не е допуснал нарушения на процесуалните правила, което гарантира формалната и логическа правилност при формиране на вътрешното му убеждение. Доказателственият анализ е направен с необходимата задълбоченост, като съдът е изложил мотиви защо кредитира едни от доказателствата и не дава вяра на други. Формирана е фактология, която се установява по несъмнен начин от събраните доказателства, но последните имат необходимата безспорност само по фактите, касаещи извършените посегателства, а не и досежно авторството на деянията.

Обобщавайки изложеното, настоящият касационен състав не приема критиката към въззивния съд за липсата на процесуална активност и за игнориране или неоснователно неуважаване на направени искания от представителя на обвинението, с което той да е бил ограничен при изпълнение на функциите си визирани в чл. 46 от НПК.

Съдът е анализирал събраните и проверени по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, не само предвид вида и техния характер, а по същество на фактите, които те установяват. Безспорно, една осъдителна присъда може да почива на косвени доказателства, но същите следва да бъдат в обем и взаимна обусловеност, която да дава възможност при съвкупната им преценка за несъмнени и еднопосочни изводи, доказващи по изискуемия се от закона категоричен начин съответните елементи от състава на престъплението и авторството на деянието. В настоящия случай не е налице подобна хипотеза.

Неоснователни са доводите в протеста срещу въззивната присъда, с която е потвърден първоинстанционният съдебен акт, с който подсъдимите Й. и С. са признати за невиновни по обвинението по чл. 321, ал. 3, пр. 1, пр. 2 и пр. 3, т. 1, във вр. ал. 1, пр. 1 и пр. 2 от НК-за Й.; и по чл. 321, ал. 3, пр. 1, пр. 2 и пр. 3, т. 2, във вр. ал. 2 от НК-за С., А., С. и Й..

В тази част на протеста се излага бланкетния довод за неизпълнени от въззивния съд задължения за обективен и всестранен анализ на доказателствата, и за липсата на отговор на възраженията във въззивния протест, за допуснатата незаконосъобразност от първоинстанционния съд, с оправдаването на Й., С., С., А. и Й. по повдигнатите им обвинения свързани с престъплението по чл. 321 от НК.

Внимателният прочит на въззивната присъда сочи, че и това възражение не може да бъде споделено от касационната инстанция.

Първоинстанционният съд е установил доказателствен дефицит необходим за установяване лидерската роля на Й. като ръководител на организирана престъпна група /съобразно дефиницията й в чл. 93, т. 20 от НК/ и на останалите четирима подсъдими като участници в нея, след като е подложил на внимателна проверка събраните в тази насока гласни доказателства /включително и на свидетелите с тайна самоличност/, които е анализирал поотделно и съпоставил в тяхната съвкупност.

В резултат на тази си дейност, съдът е стигнал до изведеното заключение, че не са налице достатъчно доказателства, които по несъмнен, ясен и категоричен начин да установяват през инкриминирания от обвинението времеви период съществуването на въоръжена организираната престъпна група, създадена с користна цел и с цел извършване на престъпления по чл. 115 и чл. 142 от НК, с участието на подсъдимите С., А., С. и Й. и под ръководната роля в нея на Й..

От л. 15 до л. 27 и от л. 40 до л. 44 от пространните и обстоятелствени мотиви на въззивната присъда е видно, че по това обвинение АСНС е приел изцяло установените от първоинстанционния съд фактически положения, допълнително е направил собствен анализ на доказателствената съвкупност и е извел заключението за законосъобразност при оправдаването на подсъдимите поради неговата доказателствена необезпеченост, като по този начин е изпълнил задължението си по чл. 339, ал. 2 от НПК и упреците в тази насока са неоснователни.

Изложената от въззивната инстанция подробна аргументация обуславя несъстоятелност на доводите на прокурора за грубо незачитане на процесуалните предписания при очертаване на фактическите положения за несъпричастност на Й. и С. към деянието по чл. 116, ал. 1, т. 6, т.9, във вр. чл. 115, във вр. чл. 18, ал. 1, във вр. чл. 20 от НК и за пренебрежително отношение към значими обвинителни доказателствени източници - свидетелските показания на С. Г., Б. Н., Ц. Д., К. К., Й. В. и свидетел с тайна самоличност № 59. Напротив, посочените гласни доказателства са били подложени на внимателна проверка за тяхната достоверност и доказателствена стойност към основния подлежащ на установяване факт в наказателния процес, а именно съпричастността на подсъдимите Й. и С. към опита за убийство на пострадалия, като в изпълнение на задълженията си по чл. 339, ал. 3, във вр. чл. 305, ал. 3 от НК в мотивите на присъдата си въззивният съд е посочил какви са правните му съображения за взетото решение и на какви доказателствени материали се основава.

Задълбоченото обсъждане на визираната доказателствена съвкупност, относима към повдигнатото срещу С. обвинение е обосновало формулираното от въззивния съд заключение за отсъствие на доказателства, обезпечаващи с изискуемата се безспорност и несъмненост, че към датата на инкриминираното деяние, С. е съхранявал в гаража на свид. В. мотоциклета, който е послужил при извършеното покушение срещу К., респ., че С. е едно от лицата участвали в извършване на престъплението.

Съдът е анализирал показанията на горепосочените свидетели свързани с възприятията им за цветовата гама и техническите данни на възпросния мотоциклет при извършване на деянието и ги е съпоставил с показанията на свид. В., който е описал други параметри на съхранявания от С. в гаража му мотоциклет, при което е стигнал до верния извод за липсата на установена идентичност на моторното превозно средство с това, с което двамата извършители са застигнали автомобила на пострадалия и са възпроизвели изстрели срещу него. За да не даде вяра на показанията на В., съдът е изложил убедителни аргументи свързани с безспорния и сериозен личен мотив на свидетеля да навреди на С., тъй като през 2016год. съпругата му го е напуснала и заживяла на съпружески начала с подсъдимия.

Съдът е констатирал колебливост в показанията на пострадалия свързани с описанието на двамата мотоциклетисти извършили покушението, като не е игнорирал и показанията на свид. № 59, който е заявил, че същият ден няколко часа по-късно в близко населено място при разминаване е възприел върху мотоциклет познатите му Й. и С., но на базата на тези гласни доказателства е извел правилното заключение, че те не са достатъчни, за да обосноват категоричния извод за авторството на деянието.

Съгласно чл. 303, ал. 2 от НПК е недопустимо постановяването на осъдителна присъда при недоказаност на обвинението по несъмнен начин. Поради това, само когато всички факти, включени в обсега на причинно-следствения процес на престъплението и неговото авторство бъдат напълно изяснени и установени, съдът може да обяви осъдителен съдебен акт, който не може да почива на несигурност, на предположения и колебливи изводи относно обективните и субективните признаци на престъпното деяние и участието на извършителя в него. Неизменна и последователна е правната теория и съдебната практика, че осъдителната присъда може да почива и само на косвени доказателства, стига по безспорен начин да е установена тяхната неразривна фактическа и логическа връзка, при която да не е възможен друг извод, освен единствения - за извършеното деяние и неговото авторство. Тази връзка, обаче, в конкретиката на случая, не е налице.

В мотивите на решението е отделено особено внимание и на подробен анализ са подложени косвените доказателства по делото в подкрепа на обвинителната теза, за които се акцентира в протеста. Те са съпоставени поотделно и в съвкупност с всички свързани с тях доказателствени източници, за да се направят изводите, че не са достатъчни да изградят единна непрекъсната доказателствена верига, така, че да водят до единствено възможен извод за участие на двамата подсъдими в престъплението. При това положение крайните изводи за недоказаност на авторството на престъплението не са направени в нарушение на посочените в протеста процесуални правила. В случая, наличните косвени доказателства не могат да послужат като единствена основа за постановяване на осъдителна присъда срещу Й. и С. по това обвинение.

Ето защо, в съответствие с приетите фактически положения е заключението на въззивния съд, за доказателствена необезпеченост на съпричастността на Й. Й. и И. С. към инкриминираното деяние по чл. 116, ал. 1, т. т. 6 и 9, във вр. чл. 115, във вр. чл. 18, ал. 1, във вр. чл. 20, ал. 2 НК-за С. и чл. 20, ал. 4 НК-за Й., което го е мотивирало да оправдае двамата подсъдими по това обвинение.

Изложената позиция формира вътрешното убеждение на настоящия състав, че контролираната инстанция не е допуснала претендираните в протеста нарушения на чл.чл.13 и 14 от НПК. Осъществени са следващите се процесуални действия за разкриване на истината в наказателното производство, реализиран е обективен и всестранен анализ на инкорпорираните доказателства при очертаване на значимата за обвиненията конкретика, поради което липсват основания по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, предпоставящи отмяна на въззивния акт и връщане на делото за ново разглеждане от АСНС.

По изложените съображения касационният протест е неоснователен и и следва да се остави без уважение, а атакуваното въззивно решение, като правилно и законосъобразно, следва да се остави в сила.

На последно място, касационният състав намира за уместно да отбележи, че пределите за касационна проверка са ясно очертани в разпоредбата на чл. 347, ал. 1 от НПК: "...проверява присъдата или решението само в обжалваната част и по отношение на обжалвалите лица...". Изключение от това положение е допустимо/виж. чл. 347, ал. 2 НПК/ само при констатиране, макар и служебно, на някое от абсолютните нарушения на процесуалните правила по чл. 348, ал. 3, т. 2 - 4 от НПК или на нарушение на материалния закон, което съществено е увредило правата и интересите на подсъдимия.

Производството пред касационната инстанция е образувано единствено по касационен протест и с окончателния резултат от изхода на настоящото дело интересите на подсъдимия Й. не са накърнени. Поради това, изразеното в пледоарията на защитника му искане се явява процесуално недопустимо и не може да бъде разгледано.

Ето защо и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА присъда № 4 от 07.07.2017год. постановена по внохд № 275/2016год. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд.
Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: